

עמ"ת 44898/01/21 - נדים זנאדי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 44898-01-21 זנאדי נ' מדינת ישראל

העורר

המשיבה

בפני כב' השופט אילן סלע
נדים זנאדי ע"י ב"כ עו"ד ארז בר צבי
נגד
מדינת ישראל

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' סגן הנשיא השופט נאיל מהנא), מיום 11.01.21, בבפ"ת 6852-04-20, במסגרתה נדחתה בקשה העורר לעיין מחדש בפסילה עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, שהוטלה עליו.

1. ברקע לערר, כתב אישום שהוגש כנגד העורר ומייחס לו עבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית לפי סעיף 46 בצירוף סעיף 40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"ה-1965 (להלן: "הפקודה") ועבירה של נהיגה בקלות ראש לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 וסעיף 68 לפקודה.

2. בתמצית יצוין, כי בכתב האישום תואר, כי ביום 20.01.20 בשעה 07:45 נהג העורר באוטובוס לביתו בשכונת סילוואן בירושלים, כשבשלב מסוים, הוא הבחין בעומס שנוצר בכביש בשל רכב שעמד בכביש מהכיוון הנגדי. העורר החל בנסיעה לאחר על מנת לפנות את הדרך. באותה עת הגיע הולך רגל מכיוון שמאל של האוטובוס והחל לחצות את הכביש, העורר נסע לאחר במהירות, תוך קלות ראש, ומבלי שהבחין בהולך הרגל, שהלך לצידו השמאלי של האוטובוס ומבלי שהסתכל במראה השמאליית כאשר היה יכול להבחין בו לפני תחילת הנסיעה ובכך נסע לאחר כאשר שדה הראיה שלו חסום. בנסיבות אלו, העורר פגע בגופו של הולך הרגל באמצעות האוטובוס כך שהולך הרגל נפל וגופו הוטל מתחת לאוטובוס. בעקבות הפגיעה ולאחר ניסיונות החיאה שנעשו, נקבע מותו של הולך הרגל בבית החולים.

3. בהחלטת בית משפט השלום לתעבורה מיום 26.04.20 נפסל העורר מלהחזיק ברישיון נהיגה עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. זאת נוכח הוראת סעיף 46ב' לפקודה הקובע כי: "הוגש כתב אישום נגד בעל רישיון נהיגה בעבירה שגרמה לתאונת דרכים שבה נגד, יורה בית המשפט על פסילתו מהחזיק ברישיון נהיגה עד למתן פסק דין בעניינו". וזאת, לאחר שנוכח כי העורר לא הצליח לסתור את חזקת המסוכנות הסטטוטורית הרובצת על כתפיו.

4. ערר שהגיש העורר על החלטה זו (ע"ח 60243-05-20), נדחה, וכך גם בקשת רשות ערר שהגיש לבית המשפט העליון (בש"פ 4231/20).

5. ביום 15.11.20, הגיש העורר בקשה לקצוב את תקופת הפסילה שהוטלה עליו, אך בקשתו נדחתה. ערר שהוגש על החלטה זו, נדחה אף הוא (ע"ח 46710-11-20).

6. בשלב זה, עתר העורר לעיון חוזר בפסילה שהוטלה עליו, נוכח חלוף הזמן ומצבו הכלכלי הקשה של העורר, בשל אי יכולתו לעבוד כנהג.

7. בהחלטה שניתנה על ידי בית משפט קמא, בבקשה לעיון חוזר, דחה בית המשפט את הבקשה. בית המשפט ציין כי אין בתקופת הזמן שחלפה מאז פסילת רישיונו של העורר בכדי להטות את הכף לטובתו, נוכח המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו כמי שגרם במעשיו למותו של אדם. גם בפגיעה הכלכלית הנטענת, לא מצא בית משפט קמא הצדקה לשנות מהחלטת הפסילה עד לתום ההליכים המשפטיים.

מכאן הערר.

8. ב"כ העורר טען, כי חלפו תשעה חודשים מאז הגשת כתב האישום וטרם החלה שמיעת ההוכחות. שמיעתן גם לא עשויה להתחיל בקרוב, שכן דיון תזכורת נקבע אך ליום 21.02.21. לדבריו, בתקופה זו של משבר כלכלי, יש ליתן משמעות גדולה יותר לחלוף הזמן, בפרט כאשר מדובר במי שפרנסתו היא כנהג הסעות והפסילה מונעת ממנו להתפרנס. בדיון, הוסיף ב"כ העורר, כי בית משפט קמא לא נתן משקל לכך שהעורר ללא עבר תעבורתי, ולא לקשיים הראייתיים הקיימים, בין היתר בהעדר דו"ח נתיחה שלאחר המוות.

9. ב"כ המשיבה, דחתה את הטענות בדבר הקשיים הראייתיים, והצביעה על כך שטענות העורר בעניין זה נדחו על ידי שלוש ערכאות. לדבריה, הפגיעה בעורר היא מינימאלית, ואין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

דין הערר להידחות.

10. ראשית יש לדחות את טענת ב"כ העורר הנוגע לקשיים הראייתיים, שכן אלו לא נידונו כלל בהחלטת בית משפט קמא כלפיה מופנה ערר זה, וטענותיו של העורר בעניין זה נידונו כאמור בשלוש ערכאות ונדחו.

11. ולגופו של עניין. כפי שציין בית משפט קמא, סעיף 64ב' לפקודה הקובע באופן קטגורי פסילת מהחזקת רישיון נהיגה בכל מקרה של הגשת כתב אישום בעבירה שגרמה לתאונת דרכים שבה נגדם, מביא לידי ביטוי את רצונו של המחוקק להחמיר עם מי שהואשמו בתאונת דרכים קטלנית, כדי להגן על הציבור ולהרתיע, וללמד כי לאחר תאונה קטלנית אין "עולם כמנהגו נוהג" (בש"פ 6757/09 מזרחי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.09.09)).

12. היוצא מן הכלל הוא רק כאשר הנאשם הרים את הנטל להוכיח כי קיימים נימוקים המלמדים "כי אין בנהיגה על ידי הנאשם משום סכנה לציבור" (כהוראת סעיף 46(ב)(ב) לפקודה). נימוקים אחרים, אין בהם כדי להצדיק חריגה

מהכלל.

13. אכן, במקרים מסוימים, חלוף הזמן יש בו ללמד על הפחתת הסיכון (בש"פ 2172/12 הוואש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.03.12)), אך במקרה זה מדובר כאמור, בפרק זמן של תשעה חודשים, ואין יסוד לטענה כי נפלה שגגה כלשהי בקביעתו של בית משפט קמא. אין בפרק הזמן שחלף כדי ללמד על הפחתה במסוכנות הנשקפת מהעורר, אשר נסע לאחור בצורה נמהרת ובקלות ראש, כאשר שדה הראיה שלו מוגבל, מזג האוויר גשום, מצלמת הווורס מטשטשת, וכאשר מדובר בנסיעה באוטובוס, שמעצם טיבו הינו כלי מסוכן ובמקום שיש בו הולכי רגל רבים שחוצים את הכביש. לעניין זה, איני רואה נפקות כלשהי לסיבות שהביאו להימשכות ההליך עד עתה, יהיו הליכים מוצדקים בהם נקט העורר, מגפת קורונה על מגבלותיה, או כל טעם אחר.

14. בית המשפט נתן דעתו על עברו התעבורתי הנקי של העורר, כבר בהחלטה מיום 26.04.20, והוא הבהיר, כי אין בכך כדי ללמד הרבה, שכן מדובר בנהג עם ותק נ ג דל שאינו מלמד על הכלל.

15. הטענה בדבר קושי כלכלי אינה יכולה, וודאי כשלעצמה, להוות טעם לביטול הפסילה, בהתאם להוראות הדין. ומה גם, שבצדק ציין בית משפט קמא, כי דווקא העובדה שמדובר במי שנ ג דיר כחלק מעבודתו, מטילה עליו חובת זהירות גדולה יותר, זהירות שהופרה לכאורה במקרה זה.

בשים לב לכל האמור, לא נפלה כל טעות בהחלטת בית משפט קמא, המצריכה התערבות, והערר נדחה.

ניתנה היום, י"ח שבט תשפ"א, 31 ינואר 2021, בהעדר
הצדדים.